

Sjunde påsksöndagen – invigning Sankta Maria, Skellefteå 29.5.2022

”Ni är Guds åker, Guds bygge” (1 Kor 3: 9), skriver Paulus till Korintierna. Antagligen skulle han ha skrivit detsamma till er i Skellefteå. En levande församling är alltid en fruktbar åker, där trons utsäde bär frukt. Samtidigt måste alla bli Guds medhjälpare i detta åkerbruk. Varje kristen gemenskap finns till genom Guds nåd och får sin näring och sin växt genom honom. Men nådens utsäde måste tas emot av människor, som öppnar sig helt för Gud och vill samverka med honom. Det är just detta heliga utbyte, denna samverkan mellan Gud och människor som gör att en församling kan leva och utveckla sig. Varje medlem av gemenskap är viktig och avgörande för att tron skall bära frukt, kärleken vara verksam och hoppet levande. Som Guds heliga folk hör vi samman. Vi bär varandra. Vi påverkar varandra, *for better or for worse*. Därför är det så viktigt att vi blir medvetna om vårt ansvar att växa i tro, hopp och kärlek, Inte bara för vår egen skull utan ännu mycket mer för de andras skull. När en lem i Kristi mystiska kropp kommer honom närmare och tas i besittning av honom kommer det hela gemenskapen till godo. Säkert har vi alla mött sådana människor som har dragit de andra med sig och hjälpt dem att öppna sig mer och mer för Jesus Kristus.

”Ingen kan lägga en annan grund än den som redan finns, och den är Jesus Kristus” (1 Kor 3:11). Han är kyrkans grund och hörnsten. Gång på gång måste kyrkan och vi alla överlåta oss till honom. Det finns ingen gräns för hur nära vi kan komma honom. Hela vårt personliga liv och hela kyrkans liv är ett liv till hans ära och i hans tjänst. Han förblir alltid trogen och trofast. Som kyrkans Brudgum leder han henne genom tiderna, goda som svåra. Och vi leds av honom och genom honom fram till vårt mål i hans eviga rike. Hela vårt liv på jorden lever vi i gemenskap med honom och i hans kyrka. Vi kan aldrig skilja honom från hans kyrka, som är hans kropp där vi är lemmar. Vårt andliga liv, alltså vår gemenskap med Jesus i Andens kraft, hänger aldrig i luften utan är alltid inkarnerat i kyrkans liv och gemenskap. För vår individualistiska tid är detta oerhört väsentligt att lära sig. Jesus möter inte mig i ett vacuum. Han möter mig i sin kyrka och infogar mig där som en levande lem och en levande sten. Genom dopet är jag oupplösligt förenad med honom och hans kyrka. Mer och mer måste vi ta till oss denna insikt. Mer och mer kan vi bli en del av Guds åker och Guds bygge.

När vi idag under pingstnovenan får den stora förmånen att vara med om denna kyrkoinvigning, måste vi också förnya vår överlåtelse till kyrkans herre och herde, Jesus Kristus. På hans grund vilar denna nya kyrka tryggt och säkert, men den är samtidigt helt beroende av att alla lemmar i församlingens gemenskap förnyar och förstärker sin överlåtelse till Jesus. Grunden är lagd en gång för alla, men vi kan

alltid bli mer och mer förankrade på denna heliga grund. Vi har alla vår unika och personliga kallelse i Kristi gemenskap. Den yttre byggnaden är bara ett tecken och en hjälp för oss att bli levande stenar i Guds bygge, där världen steg för steg blir mer och mer förvandlad av Guds nåd. Vi är alla en del av denna förvandlings- och frälsningsprocess, där den helige Ande arbetar för att föra oss alla allt mer Kristuslika.

”Ty Guds tempel är heligt, och ni är det templet” (1 Kor 3:17). Genom vårt dop har vi redan fått del av Guds helighet, som ett litet sädeskorn som skall växa och förvandla oss steg för steg. Vi tillhör Guds heliga folk, Guds heliga kyrka. Därför är det ganska konstigt att det inte märks så mycket helighet på oss. Vi har fått så oändligt mycket nåd. Gud har visat oss så stor godhet och ändå är vi så svaga, så bräckliga och bristfälliga. Men det är just för syndare som Jesus har kommit och stiftat sin kyrka. Det är han som är helig och vill göra oss syndare till heliga. Vi är alla kallade att få del av denna helighet i Guds heliga kyrka. Samtidigt är och förblir vi syndare i desperat behov av Guds nåd och förlåtelse-

I sin ofattbara barmhärtighet kallar Jesus syndare att bli heliga, så att de tillsammans kan bli hans folk, hans bygge, hans kyrka. En av oss, Petrus, som förrådade sin Mästrare tre gånger får bli den klippan på vilken han bygger sin kyrka. Det är inte bara förstklassigt material som kyrkan byggs upp av, även om vi litar på att denna kyrkobyggnad är väl byggd av bästa tänkbara material. Jesus säger till Petrus: ”Salig är du, Simon Barjona, ty ingen av kött och blod har uppenbarat detta för dig, utan min Fader i himlen. Och jag säger dig att du är Petrus, Klippan, och på den klippan skall jag bygga min kyrka och dödsrikets portar skall aldrig få makt över den” (Matt 16:17-18). Den unika uppgift som Jesus anförtrott åt Petrus ger han alltså till en svag och ombytlig person som till och med skall förråda honom. Det visar oss både att det är Jesus själv som är grundstenen som håller uppe sin kyrka och att han helt oförtjänt ger Petrus en oskattbar nåd att få vara klippan i denna kyrka.

Allt är nåd i Guds heliga kyrka. Vi får alla vara med trots vår svaghet och synd. Vi får bli levande lemmar och stenar i Guds eget bygge. Även om vi alla är lite eller mycket kantstötta, så formas vi om till välslipade ädelstenar som får pryda och smycka bruden, kyrkan, för hennes Brudgum, Kristus. Därför måste vi inse att vi bara i kyrkans gemenskap, hon som är ouplösligt förenade med sin Brudgum, kan leva i hans närhet och förtroliga vänskap. Vi ber att denna kyrkobyggnad skall hjälpa många människor att bli förvandlade från syndare till heliga och så bära frukt för hela kyrkans gemenskap. Vi ställer denna kyrka under Jungfru Marias beskydd, så att hon kan hjälpa alla att bli lika lyhörda för Andens kallelse och inspiration som hon själv är, allt till Guds större ära.

